

UN BĂIAT ȘI CÂINELE SĂU

HARLAN ELLISON

Deținător a 7 premii Hugo și 3 premii Nebula pentru textele sale, Harlan Ellison (n. 1934) este probabil cel mai controversat scriitor din science-fiction-ul mondial. Nuvela ce urmează a obținut premiul Nebula în 1960, iar ecranizarea ei a câpătat premiul Hugo în 1976 pentru cea mai bună prezentare dramatică. (În rolul lui Vic apare Don Johnson, faimos pentru rolul din serialul *Miami Vice*.)

I

Eram afară, cu Sânge, câinele meu. De-o săptămână îmi făcea numai nervi; îmi spunea întruna Albert. I se părea că-i o poantă nemaipomenit de mișto. Ce să zic, el și Payson Terhune: ha, ha, ha.

Îi prinsesem câteva nutrii, din cele mari, verzi-gălbui, și un pudel dichisit care scăpase dintr-o lesă într-un josub.

Mâncase destul de bine, dar era țâfnos.

— Hai, afurisitule, i-am spus, caută-mi și mie o gagicuță.

A chicotit gros în fundul gâtulejului.

— Ești haios când ți se scoală, mi-a spus.

Nu știi cât de haios i s-ar fi părut, dacă-i dădeam un șut în găoază, nenorocitu' dracului, abia ieșit din hazna...

— Caută! Lasă miștoul!

— Rușine, Albert... După câte te-am învățat... Ce limbaj...

Știa c-am ajuns la capătul răbdării. Morocănos, a început să caute. S-a așezat pe resturile sfărâmate ale trotuarului, pleoapele i-au fluturat și s-au coborât, iar trupul lui lăptos s-a încordat. După o vreme s-a lăsat și pe labele din față, întinzându-le mereu, până a ajuns complet culcat, cu capul zburlit pe labe. Nu mai era încordat și începuse să tremure, aproape așa cum făcea înainte de a se scărpinga de vreun purice. A continuat așa cam un sfert de oră, iar în cele din urmă s-a rostogolit pe o parte, cu pântecul spre cerul nopții, cu labele din față îndoite de la încheieturi și labele posterioare întinse și rășchirate.

— Scuze, a rostit. Nu-i nimic.

Ar fi putut să-mi vină dracii și să-i dau un șut, dar știam că încercase. Nu eram prea încântat, doream într-adevăr o gagică, dar... asta era!

— Bine, am spus resemnat, las-o moartă.

A dat din labe și s-a răsucit pe spate, apoi s-a sculat.

— Ce vrei să faci? m-a întrebat.

— Nu prea mai *avem* ce face, așa-i?

Eram de-a dreptul sarcastic. Sânge s-a așezat din nou la picioarele mele, insolent de umil.

M-am rezemat de ciotul topit al unui felinar și m-am gândit la fete. Era rău.

— Am putea merge la un spectacol, am reflectat.

Sânge a privit în jur, pe stradă, la petecele de umbră care acopereau craterele năpădite de buruieni, dar n-a spus nimic. Jigodia aștepta să zică: bun, hai să mergem. Și lui îi plăceau la fel de mult filmele.

— Bun, hai să mergem.

S-a ridicat și m-a urmat, cu limba atârânănd, gâfâind mulțumit. Râzi tu, potaie! N-o să capeți nici măcar o florică!

* * *

Banda Noastră era o vogașcă ce nu reușise să se descurce jefuind; de aceea, optaseră pentru confort și

aleseseră o cale inteligentă de a-l obține. Erau puști care se pricepeau la filme, și puseseră stăpânire pe zona unde se găsea Metropola Theater. Nimeni nu-ncerca să se bage peste ei, pentru că toți aveau nevoie de filme, și atâta timp cât Banda Noastră avea acces la pelicule și se pricepeau să la proiecteze, ofereau un serviciu, chiar și unor solo, cum eram eu și Sânge. *Mai ales* unor solo ca noi.

M-au obligat să-mi las la intrare 0,45-ul și Browningul 0,22. Există o cămăruță specială pentru depozitarea armelor, chiar lângă casa de bilete. Mai întâi am cumpărat biletele; a costat o cutie de Oscar Meyer Philadelphia Serapple pentru mine, și o conservă de sardele pentru Sânge. După aceea, paznicii Bandei Noastre, înarmați cu brenuri, mi-au făcut semn spre cămăruță și mi-am scos armele. Am văzut că picura apă dintr-o țevă spartă în tavan și i-am spus gorobetelui de acolo, un puști cu negi mari pe față și buze, să-mi mute sculele într-un loc uscat. M-a ignorat.

— Bă, n-auzi? 'Te-n mă-ta de râios, mută-le mai încolo... astea ruginesc repede... și dacă găsesc vreo pată, îți rup oasele, gagiule.

A fost gata să mă pocnească; a privit paznicii, știind că dacă mă dădeau afară pierdeam prețul biletelor, chiar dacă nu văzusem filmul, însă tipii n-aveau chef de-așa ceva și i-au făcut semn s-o lase, să facă ce-i spusesem. Broscoiul mi-a mutat Browningul în celălalt capăt al rastelului și-a băgat 0,45-ul sub el.

Am intrat în clădire împreună cu Sânge.

— Vreau floricele.

— Las-o moartă.

— Haide, Albert. Cumpără-mi floricele.

— Sunt lefter. Poți rezista și fără floricele.

— Ești un căcăcios.

Am ridicat din umeri: foarte bine.

Am intrat în sală. Era ticsit. Eram mulțumit că paznicii nu-mi luaseră decât revolverele. Simțeam șișul și cuțitul dându-mi siguranță, în tecile lor unse, ascunse la ceafă.

Sânge a găsit două locuri libere alăturate, și am intrat pe rând, călcând peste picioare. Cineva a înjurat, dar nu l-am băgat în seamă. Un doberman a mârâit. Sânge s-a zbârlit, dar n-a ripostat. Întotdeauna existau și duri, chiar și pe un teren neutru cum era Metropola.

(Am auzit odată de un caft general în vechea Loew's Granada din South Side. S-a terminat cu zece-doisprezece golani și mutii lor uciși, sala incendiată și două filme bune, cu Cagney, arse. După asta, vagăștile au hotărât de comun acord că sălile de cinematograf erau sanctuare. Acum era mai bine, dar întotdeauna exista cineva prea țicnit ca s-o lase mai moale.)

Rula un triplet. Cel mai vechi era „Înțelegerea”, cu Dennis O'Keefe, Claire Trevor, Raymond Burr și Marsha Hunt. Fusesse făcut în 1948, cu optzeci și șase de ani în urmă; naiba știe cum reușise să reziste atâta vreme; sărea de pe role și trebuiau să întrerupă mereu proiecția ca să-l rebobineze. Însă era un film bun. Despre un solo care fusese bulit de vagașca lui și voia să se răzbune. Gangsteri, bande, cafturi și trozneli. Bun de tot.

Al doilea fusese făcut în Al Treilea Război, în '92, cu douăzeci și șapte de ani înainte de nașterea mea, și-i zicea „Duhoare de chink”. În cea mai mare parte era cu mațe scoase și câteva duleuri individuale mișto. Avea o scenă excepțională, cu niște ogari cenușii, echipați cu aruncătoare de napalm, care rădeau un oraș de chinki. Sânge era extaziat, cu toate că mai văzuse filmul. Nu știu de unde dracu-i venise ideea că ăia erau strămoșii lui, dar *el* știa și *eu* știam că era numai imaginația lui.

— Vrei să pârlești un copilaș, mă, eroule? I-am șoptit.

S-a prins și s-a mulțumit să se foiască în scaun, fără să spună nimic, continuând să se uite încântat cum potăile își croiau drum prin oraș. Mă plictiseam de moarte.

Așteptam filmul vedetă.

În sfârșit, a început. Era o grozăvie, un piele făcut pe la sfârșitul anilor '70. Se numea „Crăpăturile negre”. Începe excelent. Două blonde în corsete din piele neagră și cizme

înalte, cu biciuști și măști, îl trânteau pe un tip slăbănog, și una din ștoalfe i se așeza pe față, în vreme ce cealaltă îl lucra. Dup-aia era și mai mortal.

În jurul meu erau numai solo care și-o frecau. Eram gata s-o iau și eu nițel în mână, când Sânge s-a aplecat spre mine și a șoptit ușor, așa cum făcea când dădea peste ceva baban:

— P-aici e o gagicuță.

— Ai înnebunit, i-am răspuns.

— Ți zic c-o miros. I-aici, omule.

Am privit în jur, căutând să nu fiu remarcat. Aproape fiecare scaun din sală era ocupat de solo sau de câinii lor. Dacă o tipă ar fi intrat aici, s-ar fi dezlănțuit iadul. Ar fi fost făcută bucațele înainte să i-o bage vreunul.

— Unde? am șoptit.

În jurul meu, gașperii erau pe meserie, icnind, în timp ce blondele își scoseseră măștile și una dintre ele îl lucra pe slăbănog cu o sulă mare din lemn, prinsă de șoldurile ei.

— Lasă-mă puțin, mi-a răspuns Sânge. Începuse să se concentreze. Era încordat ca un arc. Închisese ochii și botul îi tremura. L-am lăsat în pace.

Era posibil. Putea fi posibil. Știam că în josub făceau filme nasoale, în genul celor din '30-'40, chestii curățele, cu tipi căsătoriți dormind în paturi duble, filme de-alea cu Myna Loy și George Brent. Și mai știam că, din când în când, câte o gagicuță din josuburile mijlocii suia, ca să vadă cum erau filmele pe bune. Auzisem de așa ceva, dar nu se-ntâmplase niciodată într-o sală unde eram și eu.

Iar șansele de-a fi tocmai în Metropole erau mici de tot. Aici veneau tot felul de ușchiți. Nu mă-nțelegi greșit, n-am prejudecăți față de tipii care și-o trag pe la colțuri... ce dracu', înțeleg situația. Pur și simplu, nu mai există destule gagici. Dar nici nu accept o relație de tipul jocheu-boxer, pentru că-nseamnă să-ți atârni de gât un boxer gelos, mic și slab, pentru care trebuie să vânezi, pe când el consideră că tot ce are de făcut este să-și dezgolească bucele. E la fel de nasol ca atunci când cari o gagică după tine. Dă naștere

la o grămadă de cafturi și tăieri, chiar și în vagăștile mari. De-aia nu m-am încurcat niciodată cu așa ceva. De fapt, nu chiar *niciodată*, dar nu pentru mult timp.

Și de-aia, cu atâția sonați în Metropole, nu credeam ca vreo tipă să riște. S-ar fi dat cu banul cine s-o rupă primii: boxerii, sau normalii.

Iar dacă *era* acolo, de ce n-o miroseau ceilalți câini...?

— Al treilea rînd în fața noastră, mi-a spus Sânge. Strapontină. Îmbrăcată ca un solo.

— Cum de *tu* poți s-o simți și ceilalți câini nu?

— Ai uitat cine sunt eu, Albert?

— N-am uitat; pur și simplu, nu cred.

De fapt, așa zice că-l *credeam*. Când ai fost atât de tâmpit pe cât fusesem eu, iar un câine ca Sânge te-nvață atâtea lucruri, ajungi să crezi *tot* ce-ți spune. Nu-ți contrazici profesorul.

Nu, pentru că te-a învățat să scrii, să citești, să aduni și să scazi, și toate chestiile alea pe care se consideră că trebuie să le cunoască un tip deștept (dar care nu mai înseamnă mare lucru acum, decât că-i bine să le știi).

(Cititul e o chestie bună de tot. Te-ajută când găsești niște conserve într-un magazin bombardat; e mai ușor s-alegi ce-ți place atunci când pozele s-au șters de pe etichete. De câteva ori, faptul că știi să citesc m-a oprit să iau conserva de sfeclă. *Urăsc* sfecla!)

De-aia *am crezut* că putea adulemeca o gagică, deși nici un alt mutant nu era în stare. Îmi povestise totul de vreun milion de ori. Era povestea lui preferată. Istorie, îi zicea el. Cristoase, nu-s chiar *atât* de prost! Știam ce era istoria. Chestiile alea care s-au întâmplat înaintea noastră.

Totuși, îmi plăcea s-aud istorie direct de la Sânge, nu să mă pună să citesc cărțile alea sfărâmicioase pe care le-aduce mereu. Iar istoria aceea anume era numai despre el, și mi-a spus-o iarăși și iarăși, până am învățat-o pe dinafară... adică cuvânt cu cuvânt.

De-aia când un mutant te-nvață tot ceea ce știi și-ți spune ceva nou, eu zic că până la urmă îl crezi. Numai că

nu l-am lăsat niciodată pe Picior-ridicat să știe asta.

II

Mi-a spus așa:

Acum șaiszeci și cinci de ani, în Los Angeles, înainte de începerea celui de-Al Treilea Război, în Cerritos trăia un tip pe nume Buesing. El creștea câini și-i antrena ca paznici, sentinele și agresori. Dobermanii, danezi, schnauzeri și akita japonezi. Individul avea o cățea ciobănesc german, de patru ani, Ginger. Cățeaua lucra pentru secția narcotice a Departamentului de Poliție din Los Angeles. Putea adulmeca marijuana. Oricât de bine ar fi fost pitită. Au supus-o și la un test: într-un depozit de piese pentru automobile existau 25.000 de cutii. În cinci dintre cutii s-a pus marijuana învelită în celofan, staniol și hârtie groasă de împachetat, apoi cutiile au fost ascunse în trei lăzi separate și sigilate. În șapte minute, Ginger a găsit toate cutiile. În aceeași perioadă, la o sută și cincizeci și șase de kilometri spre nord, în Santa Barbara, cetologii extrăseseră și îmbunătățiseră fluidul spinal al delfinilor și-l injectaseră în babuini Chaoma și câini. Urmaseră transplanturi și chirurgie reparatorie. Primul produs încununat de succes al experimentului cetacean fusese un Puli mascul de doi ani, pe nume Ahbhu, care transmitea telepatic senzații și impresii. Încrucișările și următoarele experimente produseseeră primii câini soldați, la timp pentru Al Treilea Război. Telepați pe distanțe scurte, ușor de instruit, capabili de a depista benzina, trupele, gazele toxice sau radiațiile, atunci când erau conectați cu instructorii lor umani, ei deveniseră comandourile de șoc ale unui nou tip de război. Trăsăturile selective fuseseră reproduse. Dobermanii, ogarii cenușii, akita, pulii și schnauzerii deveniseră treptat tot mai telepați.

Ginger și Ahbhu fuseseră strămoșii lui Sânge.

Îmi spusese toate astea de o mie de ori. Îmi povestise totul, exact cu cuvintele acestea, de o mie de ori, așa cum

îi fusese spusă și lui. Până acum nu-l crezusem.

Poate că afurisitul era într-adevăr aparte.

M-am uitat spre solo acela, ghemuit pe strapontină la trei rânduri în fața mea. Nu-mi clădeam seama de nimic. Își trăsese șapca pe cap, iar gulerul jachetei era ridicat.

— Ești sigur?

— Absolut. E o fată.

— Păi văd c-a luat-o la frecat, ca băieții.

Sânge a pufnit.

— Surpriză, a rostit el sarcastic.

Solo cel misterios rămase și mai văzu încă o dată „Înțelegerea”. Părea logic, dacă era o fată. Cei mai mulți solo și toți din vagăști plecaseră după filmul piele. Sala nu se mai umplea; între timp, străzile se goleau și tipa se putea întoarce acolo de unde venise. Am rămas și eu la „Înțelegerea”. Sânge s-a culcat.

Când solo cel suspect s-a ridicat, i-am lăsat timp să-și ia armele, dacă avusese așa ceva, și să plece. După aceea l-am tras pe Sânge de o ureche lăptoasă și i-am spus:

— Haide!

M-a urmat printre rânduri.

Mi-am luat armele și am privit strada. Pustie.

— Hai, nasule, am zis, pe unde a luat-o?

— La dreapta.

Am pornit, încercând Browningul din bandulieră. Nu zăream nici o mișcare printre scheletele bombardate ale clădirilor. Cartierul acesta era ruinat, arăta rău de tot. Conducând Metropole, Banda Noastră nu era nevoită să repare nimic pentru a-și asigura cele necesare traiului. Era amuzant; Dragonii trebuiau să mențină în funcțiune o întreagă centrală energetică pentru a căpăta tribut de la celelalte vagăști; Ceata lui Ted întreținea rezervorul; Bastinados munceau ca plantatori în grădinile de marijuana; Negrii Barbados pierdeau anual vreo douăzeci de oameni curățind gropile radioactive din întregul oraș; iar Banda Noastră nu făcea altceva decât să proiecteze filme.

Trebuia să recunosc: cel care le fusese șef, cu ani în

urmă, când vagăștile începuseră să se formeze din solo hoinari, fusese un tip dat dracului. Știuse ce renta.

— A cotit pe aici, a zis Sânge.

L-am urmat, descriind ocoluri spre marginea orașului și spre radiația verde-albăstruie care mai pâlpâia încă dinspre dealuri. Atunci mi-am dat seama că nu greșise. Singurele chestii existente pe acolo erau urlătorii și puțurile de acces în josub. Într-adevăr, era vorba de o fată.

Gândindu-mă, mi s-au încordat fesele. Aveam să mă culc cu o gagică. Trecuse o lună de când Sânge adulmecase o tipă solo în subsolul Pieții de Coșuri. Fusese jengoasă și luasem păduchi de la ea, însă fusese o femeie, aia-i, și după ce-am legat-o și i-am ars vreo două, a fost chiar bună de tot. I-a plăcut și ei, deși m-a scuipat și mi-a zis că m-omoară dacă se dezleagă. O lăsasem legată, ca să fiu sigur. Acum o săptămână, când am trecut pe-acolo, nu mai era.

— Atenție, a șoptit Sânge, ocolind un crater aproape invizibil în penumbră. Se mișcă ceva înăuntru.

Furișându-mă, am înțeles de ce marea parte a celor solo sau a membrilor vagăștilor erau bărbați. Războiul ucisese majoritatea fetelor, și așa se întâmpla întotdeauna în războaie... sau cel puțin așa-mi spusese Sânge. Creaturile care se nășteau erau rareori masculi, sau femele, și trebuiau zdrobite de un perete de îndată ce erau scoase din mamele lor.

Puținele gagici care nu plecaseră în josub cu mijlociile erau cățele dure și singurate, aidoma celei din Piața de Coșuri; numai fibră și gata oricând să-ți reteze socoteala cu șiful, după ce te lăsa s-o bagi înăuntru. Cu cât îmbătrâneam, alergatul după tipe devenea tot mai greu.

Totuși, din când în când, câte o gagică se sătura să mai fie proprietatea vagăștii, sau cinci-șase vagăști organizau un raid și rădeau un josub nepregătit, sau - ca acuma - pe o puștoaică mijlocie dintr-un josub o mânca în fund să vadă ce era un film piele și suia.

Aveam să dau la buci. Băiete, de-abia așteptam!

III

Aici nu existau decât scheletele dezgolite ale clădirilor bombardate. Un cvartal întreg de blocuri fusese, pur și simplu, strivit, de parcă o presă hidraulică coborâse din ceruri, făcuse bum! Și totul era pulbere dedesubt. Tipa era speriată, îmi puteam da seama. Înainta în zigzag, privind peste umăr, îndărăt și în jur. Știa că se afla pe un teren periculos. Măi băiete, habar n-avea *cât* era de periculos.

La capătul cvartalului distrus rămăsese în picioare un bloc parcă salvat de șansă. Fata a plonjat înăuntru și peste un minut am zărit o luminiță mișcătoare. O lanternă? Poate.

Sânge și cu mine am traversat strada și am pătruns în beznă ce înconjura clădirea. Era tot ce mai rămăsese din ATC.

Asta însemna „Asociația Tinerilor Creștini”. Sânge mă-nvățase să citesc.

Și ce dracu' fusese asociația tinerilor creștini? Uneori faptul că știi să citești duce la mai multe întrebări decât dac-ai fi prost.

Nu voiam ca fata să iasă; înăuntru o puteam pârlă foarte bine, de aceea l-am lăsat pe Sânge de pază lângă scara blocului și eu am ocolit prin spate. Bineînțeles, toate ușile și ferestrele fuseseră distruse de suflu. Nu era mare șmecherie să intri. M-am ridicat pe pervazul unei ferestre și mi-am dat drumul înăuntru. Întuneric beznă. Nici un zgomot, cu excepția gagicii care se deplasa prin cealaltă parte a ATC-ului. Nu știam dacă avea sau nu toace, dar n-aveam de gând să risc. Am lărgit centura browning-ului și am scos 0,45-ul automat. Nu trebuia să-l armez - avea permanent cartuș pe țeavă.

Am început să înaintez prudent prin încăpere. Fusese un fel de vestiar. Podeaua era acoperită cu cioburi și gunoaie, iar un șir întreg de dulapuri metalice aveau vopsea bășicată; cu ani în urmă, valul de căldură al exploziei le

atinse, pătrunzând pe fereastră. Umblătorii mei nu scoteau nici un zgomot.

Ușa atârna într-o balama și am pășit prin triumghiul răsturnat. Ajunsesem în sala de înot. Piscina era goală, cu faianța spartă în capătul mai puțin adânc. Putea nasol acolo; nu era de mirare, de-a lungul unui perete erau niște morți, sau ce mai rămăsese din ei. Vreun gunoier puturos îi adunase laolaltă, dar nu-i îngropase. Mi-am ridicat eșarfa în jurul nasului și a gurii și am continuat mai departe.

Am ocolit piscina și am intrat pe un culoar îngust, cu becuri sparte atârând din plafon. Vedeam perfect. Lumina lunii pătrundea prin geamurile sparte, iar din tavan lipsea o bucată mare. Acum o auzeam destul de bine pe fată, de cealaltă parte a ușii aflată la capătul coridorului. Ținându-mă cât mai aproape de perete, am avansat până lângă ușă. Era ușor întredeschisă, dar blocată de un maldăr de moloz și tencuială căzute de sus. Era absolut sigur că, dacă încercam să împing ușa, avea să facă zgomot. Trebuia să aștept momentul potrivit.

Lipindu-mă de perete, m-am uitat ce făcea fata. Dincolo de ușă era o sală mare de gimnastică, cu funii de cățărat atârând din tavan, fata avea o lanternă pătrată, cu opt baterii, pe care o așezase pe un cal cu mânere. Se mai zăreau paralele și o bară, cam la doi metri și jumătate înălțime; oțelul ruginise. Mai încolo, inele, o trambulină și o bârnă mare din lemn. Într-o parte vedeam spaliere și băncuțe pentru balans, scări orizontale și oblice, și două stive de capre pentru sărit. Trebuia să țin minte locul ăsta. Era mai bun pentru exerciții fizice decât ceea ce-mi amenajasem eu în curtea unui vechi cimitir de mașini. Dacă ești solo, trebuie să te menții în formă.

Fata își scosese Țoalele de solo. Acum dârdâia în pielea goală. Era într-adevăr frig, și puteam vedea că i se făcuse pielea de găină. Era înaltă cam de un metru șaptezeci, cu Țățe frumoase, dar cu picioarele cam slăbănoage. Se pieptăna. Avea plete lungi. La lumina lanternei nu puteam distinge dacă era roșcată sau șatenă, dar nu era blondă, și

era bine pentru că nu mă dau în vânt pentru roșcate. Avea însă țâțe mișto. Nu-i vedeam fața, părul lung îi acoperea figura.

Zvârlise pe jos porcăriile pe care le purtase, iar hainele cu care urma să se îmbrace se găseau pe calul cu mânere. Nu avea pe ea decât niște pantofiori cu tocuri ciudate.

Nu mă puteam mișca. Brusc, mi-am dat seama că nu mă puteam mișca. Era drăguță, drăguță de tot. Mi se scula numai stând acolo și privind cum pânțelele i se curba spre înăuntru și șoldurile spre afară, cum i se încordau mușchii de lângă sâni atunci când se întindea să-și pieptene părul, începând de la rădăcina firelor. Era chiar curios cum mă excitasem doar stând și privind o gagică cum se piaptănă. Era ceva foarte... cum să zic. Femeiesc. Îmi plăcea grozav.

Niciodată nu mai rămăsesem locului, privind așa o tipă. Toate pe care le văzusem până atunci fuseseră ștoalfe, pe care le adulmecase Sânge și le gâbjisem. Sau babanele alea din filmele piele. Nu semănau cu asta, care părea moale și mătăsoasă, chiar cu pielea ca de găină. O puteam privi toată noaptea.

Ea lăsă peria, se întinse, luă din grămada de haine o pereche de chiloți și-i puse. După aceea, luă sutienul și-l îmbrăcă. Nu știusem niciodată cum o fac gagicile. Și l-a pus pe dos, în jurul mijlocului, și l-a încheiat. Apoi l-a răsucit până când cupele au ajuns în față, l-a tras în sus, a băgat întâi un sân, după aceea pe celălalt; la sfârșit, și-a fixat bretelele pe umeri. S-a întins să ia celelalte haine, iar eu am îndepărtat ușor niște moloz și am apucat strâns ușa, gata s-o împing.

Ridică rochia deasupra capului și băgă mâinile, iar când și-a strecurat și capul, rămânând acolo pentru o secundă, am împins ușa; s-a auzit mai întâi o bubuitură, când am dat în lături mormanul de lemne și moloz, apoi o hârșăitură prelungă, iar eu am sărit înăuntru și am prins-o înainte de a reuși să iasă din rochie.

A început să țipe, iar eu i-am smuls rochia cu zgomot de țesătură sfâșiată, și totul s-a petrecut pentru ea înainte

să-și dea seama ce se întâmplase.

Avea o figură răvășită. Sălbatică. Ochi mari - nu le distingeam culoarea, deoarece erau în umbră. Trăsături fine, gură mare, nas micuț, pomeți ca ai mei, înalți și proeminenți, și o gropită în obrazul drept. Mă privea speriată.

Atunci... și asta-i de-a dreptul straniu... am simțit că trebuie să-i *spun* ceva. Nu știu ce anume. Orice. Mă simțeam stânjenit s-o văd speriată, dar ce dracu' era să fac, la urma urmei aveam s-o violez și nu-i puteam spune să nu se sperie. Ce naiba, ea venise din josub. Cu toate astea, voiam să-i spun: hei, nu te teme, vreau doar să ți-o trag. (Așa ceva nu se mai întâmplase niciodată. Nu mai dorisem niciodată să-i *spun* ceva unei gagici; i-o băgam, și gata.)

Dar mi-a trecut; mi-am pus un picior înapoia ei, am împins-o și-a căzut grămadă. Am ridicat 0,45-ul, și buzele i s-au rotunjit într-un „o” mititel.

— Acum o să mă duc pân-acolo, și-o să iau o saltea din-alea, ca să fie mai bine, mai confortabil, da? Dacă faci cea mai mică mișcare, ți-am zburat un picior, și tot te pârllesc, dar rămâi șchioapă.

Am așteptat să-mi dea de înțeles că a priceput ce i-am spus, și în cele din urmă încuviință, încet de tot, așa că, cu revolverul ațintit asupra ei, am pornit spre maldărul de saltele prăfuite și-am tras una afară.

Am târât salteaua până lângă ea, dup-aia am întors-o cu partea mai curată în sus, și cu țeava 0,45-ului am împuns fata. Stătea acolo pe saltea, cu mâinile înapoi și genunchii îndoiți, și mă privea.

Mi-am tras fermoarul pantalonilor și am început să mi-i scot, când am văzut că ea mă privea de-a dreptul ciudat. M-am oprit.

— La ce te uiți?

Eram furios. Nu știu de ce, dar eram furios.

— Cum te cheamă? m-a întrebat. Avea un glas moale și parcă mătăsos, ca și cum ar fi avut mătase pe gât.

Continua să mă privească, așteptând un răspuns.

— Vic, am spus.

Părea că așteaptă mai mult.

— Vic și mai cum?

Pentru un minut, nu mi-am dat seama ce voia.

— Vic. Doar Vic. Atât.

— Păi... cum îi cheamă pe mama și tatăl tău?

Am început să râd și am coborât mai mult pantalonii.

— Măi băiete, da' ești proastă rău! i-am zis.

Părea jignită. M-au apucat iarăși dracii.

— Nu te mai holba așa, că-ți scot dinții!

Și-a încrucișat mâinile în poală.

Am coborât pantalonii până la glezne. Nu-i puteam scoate peste scarpeți. Trebuia să stau într-un picior și să scot pantoful din celălalt picior. Era cam greu să țin 0,45-ul spre ea și, în același timp, să scot pantoful. Totuși, am reușit.

Stăteam acolo, gol de la brâu în jos, iar ea se aplecase puțin înainte, cu picioarele încrucișate și mâinile în poală.

— Scoate textila, i-am zis.

Pentru o secundă nu s-a clintit, și m-am gândit că avea să facă nasoale. După aceea și-a dus mâinile la spate și a scos sutienul. Apoi s-a ridicat puțin și și-a tras chiloții.

Brusc, nu mai părea câtuși de puțin speriată. Mă privea atentă și am văzut că avea ochi albaștri. Și acum, chestia cea mai tare...

N-o puteam face. De fapt, nu tocmai așa. Vreau să zic că *doream* s-o pârlesc, știți, dar era moale și drăguță și mă *privea* într-una, nu cred că m-ar fi crezut nici un solo care mă cunoștea, dar m-am auzit *vorbindu-i* stând așa ca un lăbar, cu un scarpete scos și cu jeanșii lăsați în jurul gleznei.

— Pe tine cum te cheamă?

— Quilla June Holmes.

— Ce nume aiurea...

— Mama zice că nu-i atât de neobișnuit, cel puțin nu era, acolo, în Oklahoma.

— De acolo au venit ai tăi?

A încuviințat.

— Înainte de Al Treilea Război.

— Trebuie că sunt destul de bătrâni acum.

— Sunt, dar sunt de treabă. Așa zic eu.

Înghetașem acolo, stând de vorbă. Îmi dădeam seama că-i era frig, deoarece tremura.

— Bun, am zis, gata să-mi dau drumul lângă ea, cred c-ar fi mai bine să...

La dracu'! Lua-l-ar dracu' pe Sânge! Tocmai atunci și-a găsit să dea buzna. A apărut patinând pe tencuială și moloz, ridicând praf, și a lunecat pe fund până a ajuns lângă noi.

— Acum ce mai e? l-am întrebat.

— Cu cine vorbești? a exclamat fata.

— Cu el. Cu Sânge.

— Cu câinele?!

Sânge s-a uitat la ea, apoi a ignorat-o. A început să spună ceva, dar fata l-a întrerupt.

— Atunci e adevărat ce se zice... că puteți vorbi cu animalele...

— Ai de gând s-o asculți toată noaptea sau te interesează de ce am venit?

— Bine, de ce ai venit?

— Ai încurcat-o, Albert.

— Haide, lasă șmecheriile. Ce-i?

Sânge și-a întors capul spre ușa din fată a clădirii.

— O vogașcă. Au înconjurat clădirea. Sunt vreo cincisprezece, douăzeci, poate chiar mai mulți.

— Cum dracu' au știut că suntem aici?

Sânge păru stânjenit. Lăsă capul în jos.

— Ei?

— Pesemne c-a mirosit-o alt muti în sală...

— Bravo!

— Și acum?

— Acum îi radem; aia facem. Ai vreo idee mai bună?

— Una singură.

Am aşteptat. Sânge a rânjit.
— Ridică-ţi pantalonii.

IV

Fata, Quilla June, era în siguranţă. I-am făcut un fel de adăpost dintr-o duzină de saltele. N-avea să fie lovită de un glonte rătăcit şi, dacă nu se repezeau direct după ea, n-aveau s-o găsească. M-am căţărat pe una din frânghiile care atârneau de bârnele de sub plafon şi m-am instalat acolo, cu Browning-ul şi două încărcături. Îmi părea rău că n-aveam un automat, un bren sau un Thompson. Am verificat 0,45-ul şi m-am asigurat că era încărcat, cu un glonte pe țeavă, apoi am aşezat celelalte încărcătoare pe bârnă. Din locul unde mă aflam, acopeream cu foc toată sala.

Sânge se ascunsese în penumbră, imediat lângă uşa din faţă. Îmi spusese să încerc, în primul rând, să-i lichidez pe câini, dacă puteam. În felul acela, îi ofeream câmp liber de acţiune.

Asta era grija mea cea mai mică.

Aş fi preferat să-i atrag în altă încăpere, una cu o singură intrare, însă nu ştiam dacă tipii nu intraseră deja în clădire, aşa încât trebuia să mă descurc cu ce aveam.

Nu se auzea nici un sunet. Tăcuse până şi Quilla June. Pierdusem minute preţioase convingând-o că era cel mai bine să se ascundă şi să nu facă nici un zgomot; mai bine doar cu mine, decât cu douăzeci.

— Dacă mai vrei să-i mai vezi pe mămica şi pe tăticu', o avertizasem. După aceea, nu mi-a mai făcut nasoale.

Linişte.

Apoi am auzit două sunete, ambele simultan. Din spate, dinspre piscină, am auzit cizme trosnind peste moloz. Foarte slab. Iar dintr-o parte a uşii din faţă s-a auzit un clinchet metalic. Deci, aveau de gând să încerce o diversiune. Perfect, eram pregătit.

Din nou, linişte.

Am ațintit Browning-ul spre ușa de la piscină. Rămăsese deschisă, așa cum o lăsasem eu. Dacă era un tip înalt de unu șapteșcinci, coboram cu patrușcinci mai jos și-l nimeream în piept. Învățasem de mult să nu țintesc capul. Ținta trebuia să fie partea cea mai largă a corpului: pieptul și stomacul. Trunchiul.

Brusc, de afară am auzit un lătrat, iar din întunericul de lângă ușa din față s-a desprins o siluetă și a avansat în sală. Exact vizavi de Sânge. N-am clintit Browning-ul.

Tipul de acolo a pășit pe lângă perete, îndepărtându-se de Sânge. Apoi a dus brațul, în spate și a azvârlit ceva - o piatră, o bucată de metal, ceva - în sală, ca să atragă tirul. N-am clintit Browning-ul.

Când obiectul a răsunat pe podea, doi tipi au sărit prin ușa de la piscină în direcții opuse, cu puștile pregătite. Înainte ca să poată trage, am apăsat pe trăgaci o dată, apoi încă o dată. Amândoi au căzut. Țintiți la fix, drept în inimă. Bang, amândoi jos, nici unul nu mai mișca.

Tipul de la ușa s-a întors s-o șteargă și Sânge a sărit pe el. Chiar așa, din întuneric; vâjji!

Sânge a sărit peste patul puștii gagiului și și-a înfipt colții în gâtul lui. Golanul a urlat și Sânge și-a dat drumul jos, rupând o bucată din el. Gâtulejul tipului bolborosea nasol și omul se lăsase într-un genunchi. I-am băgat un glonte în cap și-a căzut în față.

S-a lăsat iarăși liniște.

Nu era rău. Nu era rău deloc, deloc. Trei moți și tot habar n-aveau unde ne găseam. Sânge revenise în bezna de la intrare. Nu scosese nici o vorbă, dar știam la ce se gândea; poate că erau trei din șapțișpe sau trei din douășdoi. N-aveam cum să știm; puteam fi asediați aici vreme de o săptămână, fără să știm dacă-i mierlisem pe toți, pe unii sau pe nici unul. Tipii puteau să plece și să revină în forță, iar eu mă trezeam fără gloanțe și fără mâncare, iar fata, Quilla June aia, plângând, îmi putea distrage atenția, și la lumina zilei... ei puteau fi tot acolo, așteptând până flămânzeam îndeajuns ca să facem o

prostie, sau până ni se terminau gloanțele; apoi aveau să se repeadă și să ne copleșească.

Un golan țâșni drept prin ușa din față, cu viteză maximă, sări, ateriză pe umeri, se rostogoli, se ridică alergând în altă direcție și trase trei rafale în colturi diferite ale sălii, înainte ca să-l pot urmări cu Browning-ul. Ajunsese deja sub mine și nu mai era nevoie să irosesc un glonte de 0,22. Am ridicat tăcut 0,45-ul și i-am țintit ceafa. Glonteale a intrat și a ieșit, luându-i cu el tot scalpul. Tipul a căzut nemișcat.

— Sânge! Pușca!

A apărut din beznă, a apucat-o în bot și-a târât-o până la maldărul de saltele din colțul îndepărtat. Am zărit un braț ieșind de sub saltele, iar o mână a înhățat pușca și-a tras-o înăuntru.

Bun, cel puțin acolo se afla în siguranță, până când aveam nevoie de ea. Era curajos afurisitul naibii: s-a târât până la mort și a început să-i desfacă banduliera cu muniție. N-a durat puțin; putea fi ochit din ușă sau de la o fereastră, dar a dus-o până la capăt. Curajos, afurisitul. Trebuia să țin minte să-i fac rost de ceva bun de mâncare când scăpăm de aici. Am zâmbit, acolo sus, în beznă: *dacă* scăpăm de aici, nu trebuia să-mi fac griji pentru niște specialități pe placul lui. Zăceau deja pe podeaua sălii.

Pe când Sânge târa banduliera în penumbră, doi dintre ei au încercat, cu câinii lor. Au ieșit printr-o fereastră de la nivelul podelei, unul după celălalt, izbind, rostogolind și îndreptându-se în direcții opuse, în vreme ce câinii - un akita urât și mare cât casa, și o cățea doberman de culoarea smoalei - au țâșnit prin ușa din față, năpustindu-se în celelalte două direcții. Am tras într-unul din câini, în akita, cu 0,45-ul și a căzut zvârcolindu-se. Dobermanul a sărit pe Sânge.

Trăgând, îmi trădasem poziția. Unul din golani a tras de la sold și gloanțele de 0,30-06, cu vârf moale, au răpăit pe barele metalice din jurul meu. Am scăpat revolverul, și a început să alunece pe bîrnă pe când eu mă întindeam

după Browning. Am încercat să prind 0,45-ul și asta m-a salvat. Când să-l prind, a lunecat și a izbit podeaua cu un pocnet surd, iar tipul a tras în locul unde mă aflasem eu. Stăteam însă lipit cu burta de bârnă și brațul atârând, iar pocnitura îl derută. A tras într-acolo și, în același moment, am auzit alt foc, dintr-un Winchester, și celălalt golan, care se pitise la adăpostul întunericului, a căzut în față, ținând cu mâinile o gaură mare, care-i gălgâia din piept. Quilla June îl împușcase de dinapoia saltelelor.

N-am avut nici măcar vreme să-mi dau seama ce dracu se întâmpla... Sânge se rostogolea cu dobermanul, scoțând niște zgomote nasoale de tot... tipul cu 0,30-06 mai trase un foc și nimeri țeava Browning-ului, care ieșea deasupra barei, și poc! Pistolul căzu. Eram gol-goluț, fără nici o sculă și blestematul mă pândea de la adăpostul umbrelor.

Încă o împușcătură a Winchester-ului și golanul trase direct în saltele. Tipa s-a lăsat pe burtă înapoia lor și mi-am dat seama că nu mai putea conta pe ea. Nici nu mai aveam nevoie; în secunda aceea în care trăsesese către ea, am înhățat frânghia, am sărit peste bară și, urlând ca un apucat, mi-am dat drumul jos, simțind cum funia îmi ardea palmele. Am coborât îndeajuns ca să balansez și m-am împins. M-am legănat înainte și înapoi, răsucindu-mi de fiecare dată trupul în trei feluri diferite, balansându-mă deasupra sălii. Blestematul trăgea întruna, încercând să urmeze o traiectorie, însă mă răsuțeam mereu din linia lui de foc. Apoi și-a terminat gloanțele și m-am împins cât de tare am putut și am vâjâit spre zona lui, mi-am dat drumul la mâini și am zburat, rostogolindu-mă, în colț, iar el era acolo, am intrat direct în el, s-a izbit de perete și am venit peste el, afundându-mi degetele mari în ochii săi. Urla, câinii urlau și fata urla, și l-am pocnit cu capul de podea până n-a mai mișcat, apoi i-am luat 0,30-06-ul și l-am trosnit în cap până ce-am știut că n-avea să-mi mai dea de furcă.

După aceea, mi-am căutat 0,45-ul și am împușcat dobermanul.

Sânge s-a ridicat și s-a scuturat. Era mușcat nasol.

— Mersi, a mormăit și s-a așezat să se lingă, undeva în penumbră.

M-am dus și-am găsit-o pe Quilla June aia plângând. Din cauza tipilor pe care-i omorâse. Mai exact, din cauza ăluia pe care-l omorâse *ea*. N-o puteam opri, așa încât am pocnit-o peste față și i-am spus că mi-a salvat viața, și s-a mai potolit.

Sânge apăru șchiopătând.

— Cum ieșim de aici, Albert?

— Lasă-mă să mă gândesc.

M-am gândit și mi-am dat seama că n-aveam nici o șansă. Indiferent câți omoram, existau mereu alții. Iar acum era vorba de-o chestiune de „macho”. Onoarea lor.

— Ce-ai zice de un foc? propuse Sânge.

— Și s-o ștergem când arde? Am clătinat din cap: Au înconjurat tot locul... Nu merge.

— Și dacă n-o ștergem? Dacă ardem și noi?

L-am privit. Curajos... și dat dracului de deștept.

V

Am strâns toate scândurile, saltelele, spalierele, caprele, băncuțele și caii, tot ce ar fi putut arde și le-am îngrămădit lângă un perete despărțitor din lemn, aflat la un capăt al sălii. Quilla June a găsit un bidonaș de cherosen într-un vestiar și am dat foc la tot mormanul ăla. După aceea, l-am urmat pe Sânge în locul pe care-l găsisese. Camera boilerului, jos de tot în TCA. Ne-am suit cu toții în boilerul gol și am tras ușa, lăsând o supapă de evacuare deschisă pentru aer. Luasem cu noi o saltea, toată muniția pe care o puteam căra, precum și puștile și celelalte arme ale golanilor morți.

— Poți prinde ceva? l-am întrebat pe Sânge.

— Puțin. Nu cine știe ce. Îl citesc pe unu'. Clădirea arde.

— O să poți zice când pleacă?

— Poate. *Dacă* pleacă.

Mi-am găsit un loc. Quilla June tremura toată.

— Ușurel, i-am spus. Până dimineață totul o să fie ras, iar tipii or să cotrobăie prin resturi și or să găsească mulți morți, și poate că n-o să caute cu tot dinadinsul după un corp de gagică. Și atunci totul o să fie perfect... dacă până atunci nu murim sufocați.

A surâs slab de tot și a încercat să pară curajoasă. Era o tipă pe bune. A închis ochii, s-a lăsat pe saltea și-a încercat să doarmă. Eram mort. Am închis și eu ochii.

— Te poți descurca? l-am întrebat pe Sânge.

— Cred că da. Mai bine culcă-te.

Am încuviințat, cu ochii tot închiși, și am căzut pe o parte. Am adormit înainte să-mi dau seama.

Când m-am trezit, am găsit-o pe fată, pe Quilla Jurite, cuibărită la subsuoara mea, dormind cu brațul peste pieptul meu. Abia mai puteam respira. Era ca un cuptor; la dracu, *era* un cuptor.

Am întins o mână, dar peretele boilerului era atât de fierbinte că nu-l puteam atinge. Sânge se suise lângă noi, pe saltea. Salteaua fusese cea care ne scăpase de a fi prăjiți de vii. Sânge dormea cu capul pe labe. Fata dormea, tot dezbrăcată.

I-am atins o țâță. Era caldă. S-a foit și s-a înghesuit mai mult în mine. Mi s-a sculat imediat.

Am reușit să-mi scot pantalonii și m-am rostogolit deasupra ei. S-a deșteptat rapid când m-a simțit încercând să-i desfac picioarele, dar era prea târziu.

— Nu... stai... ce faci... nu, nu...

Era însă pe jumătate adormită și slăbită și, oricum, nu cred că mai dorea să mi se împotrivească.

A țipat când i-am rupt-o, bineînțeles, dar după aceea a fost perfect. Toată salteaua era acoperită de sânge. Iar Sânge continua să doarmă.

Într-adevăr, era altă chestie. De obicei, când îl pun pe Sânge să-mi găsească vreuna, este vorba de prinde-o, bate-o, bagă-i-o și șterge-o rapid, înainte să se poată întâmpla ceva nasol. Dar când ea și-a dat drumul, s-a

arcuit pe saltea și m-a strâns în brațe atât de tare, încât am crezut că-mi rupe coastele, apoi s-a lăsat în jos, înapoi, încet-încet-încet, așa cum fac eu pendulări de picioare în locul ăla pe care-l aranjase în curtea cimitirului de mașini. Ținea ochii închiși și părea relaxată. Și mulțumită. Îmi dădeam seama.

Am făcut-o de mai multe ori, iar după o vreme ideea venea de la ea, dar nu i-am spus-o. După aceea, am rămas înținși unul lângă celălalt și am vorbit.

M-a întrebat cum era cu Sânge și i-am explicat cum câinii-luptători ajunseseră telepați, dar își pierduseră capacitățile de a-și procura singuri hrana, asta o făceau solo și vagăștile, iar câinii ca Sânge se pricepeau să găsească gagicuțe pentru solo ca mine.

Ea n-a făcut nici o remarcă.

Am întrebat-o cum era acolo unde trăia ea, într-un josub.

— E drăguț. Însă totul este liniștit. Fiecare e foarte politicos cu toți ceilalți. E un orașel micuț.

— Tu în care locuiești?

— În Topeka. E aproape de aici.

— Da. Știu. Puțul de acces e la mai puțin de un kilometru depărtare. Am fost până acolo, odată, să mă uit...

— Ai coborât vreodată într-un josub?

— Nu. Dar nici nu cred că mi-ar plăcea.

— De ce? E foarte drăguț. O să-ți placă.

— Rahat.

— Țsta-i un cuvânt urât.

— Eu sunt un tip care se poartă urât.

— Nu tot timpul.

Îmi veneau dracii.

— Ascultă, fă, ce-i cu tine? Te-am târât cu mine, te-am băgat în belea și te-am violat de vreo șase ori, atunci ce ți se pare atât de bun la mine, eh? Ce-i cu tine, n-ai atâta creier să știi când cineva...

— N-a fost nimic, zâmbi ea. Mi-a plăcut. Vrei să mai facem?

Eram de-a dreptul dat peste cap. M-am îndepărtat de ea.

— Ce dracu' ai? Nu știi că o gagică din Josub, ca tine, poate fi bulită nasol de tipii solo? Nu știi că tipesele sunt avertizate de părinții lor din Josub: „Nu sui, o să fi prinsă de solo ăia, jechoși, plectoși și duri?” Nu știi asta?

Ea și-a pus mâna pe piciorul meu și a început s-o miște, abia atingându-mi coapsa cu vârfurile degetelor. Mi s-a sculat iarăși.

— Părinții mei n-au spus niciodată așa ceva despre solo, a rostit ea. După aceea, m-a tras din nou peste ea, m-a sărutat și nu m-am putut opri.

Dumnezeule, am ținut-o așa ore întregi. După o vreme, Sânge s-a răsucit și a spus:

— N-o să mai mă prefac că dorm. Mi-e foame. Și sunt rănit.

Am aruncat-o de pe mine - de data aceasta, ea era deasupra - și l-am examinat. Dobermanul îi rupsesse o bucată din urechea dreaptă, avea o tăietură în josul botului, iar într-o parte blana îi era năclăită de sânge. Arăta ca dracul.

— Măi băiete, arăți ca dracul, am rostit.

— Nici tu nu ești grădina deliciilor, Albert! a mârâit.

Mi-am retras mâna.

— Putem ieși de aici? l-am întrebat.

A privit în jur, apoi a scuturat din cap.

— Nu disting nimic. Pesemne că deasupra boilerului sunt o grămadă de dărâmături. Trebuie să ies și să cercetez.

Am mai rumegat chestia asta o vreme, apoi am decis că, dacă clădirea arse și se răcise puțin, vagașca examinase deja cenușa. Faptul că nu verificaseră și boilerul însemna că eram probabil îngropați destul de adânc. Fie asta, fie clădirea continua să ardă deasupra. În ultimul caz, tipii erau tot acolo, așteptând să cearnă resturile.

— Crezi că te poți descurca în halul în care ești?

— *Trebuie* s-o fac, nu? replică Sânge. Era realmente morocănos: Păi, cu tine care nu te gândești decât la sex,

trebuie să mă ocup de supraviețuire, nu?

Am simțit c-o să-mi facă nasoale. Nu-i plăcea Quilla June. L-am ocolit și am împins chepengul boilerului. Nu s-a clintit. M-am rezemat cu spatele de perete și, cu picioarele îndoite, am împins încet, dar constant.

Ceea ce căzuse peste chepeng a rezistat cam un minut, apoi a început să cedeze și, în cele din urmă, s-a rostogolit cu zgomot. Am deschis complet chepengul și am privit afară. Etajele se prăbușiseră în subsol, dar în momentul când cedaseră, erau deja numai tăciuni și sfărâmături ușoare. Totul fumega. Prin fum am putut vedea lumina zilei.

M-am strecurat afară, arzându-mi mâinile de marginea exterioară a chepengului. Sânge m-a urmat. A început să-și caute un drum printre ruine. Boilerul fusese aproape complet acoperit de resturi căzute de sus. Erau destule șanse ca vagașca să se fi uitat puțin, să fi crezut că murisem și să fi plecat. Oricum, doream ca Sânge să facă o recunoaștere. A pornit, dar l-am chemat înapoi. S-a întors.

— Ce-i?

M-am uitat la el.

— Să-ți zic eu ce-i, măi băiete. Te porți cam ciudat.

— Dă-mă în judecată.

— Hai sictir, potaie, ce te-a apucat?

— Aia. Gagicuța ta.

— Ce-i cu ea? Mare rahat... ce, e prima mea gagică?

— Nu, da' niciuna nu te-a legat așa. Ai grijă, Albert, o să ne aducă necazuri.

— Nu fi tâmpit!

Nu mi-a răspuns. M-a privit serios și a plecat, schiopătând, să inspecteze locurile. M-am târât înapoi și am închis chepengul. Fata mai voia un număr. I-am zis că n-aveam chef; Sânge mă dăduse peste cap. Eram șucărit. Și nu știam pe cine să mă descarc.

Ce Dumnezeu, era drăguță foc...

A făcut nițel botișor și s-a lăsat pe spate, strângându-și brațele în jurul umerilor.

— Mai spune-mi de josub, i-am zis.

La început a făcut talente, n-a prea vrut să zică mare lucru, dar după o vreme și-a dat drumul și a început să vorbească. Am aflat multe chestii. Mă gândeam că poate aveau să-mi folosească.

Pe teritoriul a ceea ce mai rămăsese din Statele Unite și Canada existau numai două sute de josuburi. Fuseseră coborâte în puțuri, mine sau alte deschideri adânci. Unele dintre ele, prin vest, se aflau în peșteri naturale. Se găseau la o adâncime de la trei la opt kilometri. Arătau ca niște clopote uriașe, așezate cu susul în jos. Tipii care le înființaseră erau conservatori din cei mai nasoi. Baptiști sudiști. Fundamentalști, tembeli de tipul lege-și-dreptate, conservatori din pătura de mijloc lipsiți de atracția pentru viața adevărată. Se întorseseră la un fel de trai ce nu mai exista de o sută și cincizeci de ani. Prinseră ultimii savanți care să le facă treaba, să inventeze pe „cum” și pe „de ce”, și după-aia îi terminaseră. Nu mai voiau nici un fel de progres, nu mai voiau nici o nemulțumire, nu mai voiau nimic care să facă valuri. Erau sătui de așa ceva. Lumea își trăise cele mai bune momente înainte de Primul Război și ei credeau că dacă o puteau ține tot așa. Puteau trăi în tihnă și supraviețui. Rahat! M-aș țicni într-un josub!

Quilla June zâmbi și se întinse, iar de data aceasta n-am oprit-o. Începu să mă mângâie din nou, acolo jos și peste tot, apoi rosti:

— Vic?

— Da?

— Ai fost vreodată îndrăgostit?

— Ce?

— Îndrăgostit. Ai iubit vreodată o fată?

— Păi, fir-ar a dracu', cred că nu!

— Știi ce înseamnă iubirea?

— Sigur... cred că da.

— Dar n-ai fost niciodată îndrăgostit...?

— Nu fi tâmpită. Ce să-ți zic, n-am avut niciodată un glonte în cap, dar știu că nu mi-ar plăcea.

— Fac prinsoare că nu știi ce înseamnă dragostea...

— Păi... dacă înseamnă să trăiești într-un josub, cred că nici nu mă interesează.

După aceea, n-am mai continuat cu discuția. Quilla m-a tras peste ea. Și-am făcut-o iarăși. Când am terminat, l-am auzit pe Sânge zgrevănând boilerul. Am deschis chepengul.

— Liber, a făcut el.

— Ești sigur?

— Da, da, sunt sigur... Trage-ți pantalonii, a pufnit el, și ieși afară. Avem ceva de discutat.

M-am uitat la el și mi-am dat seama că nu glumea. Mi-am pus jeanșii și scarpeții și am ieșit din boiler.

Sânge a luat-o înainte, îndepărtându-se de boiler, peste niște bârne carbonizate, ieșind din sala de gimnastică. Arăta ca un ciot putred de măsea.

— Acu' ce mai e? l-am întrebat.

S-a cocoțat pe o bucată de beton, până a ajuns aproape ochi în ochi cu mine.

— Faci pe prostu' cu mine, Vic.

Am înțeles că vorbea serios. Nu aiurelile cu Albert, Vic direct.

— Cum adică?

— Aseară, omule. Noi puteam s-o ștergem și să lăsăm tipa pentru ei. *Aia* ar fi fost o chestie cu cap.

— O doream.

— Știu, știu... Despre asta și vorbesc. Acum e astăzi, nu ieri. Ai avut-o de vreo cincizeci de ori. De ce mai stăm?

— O mai vreau.

Atunci s-a înfuriat.

— Da, bine, ascultă, tipule... Și *eu* vreau câte ceva. Vreau să mănânc, și vreau să scap de durerea asta dintr-o parte, și vreau să o întindem de aici. Poate că tipii n-au renunțat *complet*.

— Ușurel... Astea le putem aranja. Nu-nseamnă că ea nu poate vine cu noi.

— Nu poate *veni*, m-a corectat el. Deci, *asta-i* chestia...

De acum. Suntem trei, da?

Începusem să mă enervez și eu.

— Ai început să semeni cu un nenorocit de pudel.

— Și tu cu un boxer.

Am ridicat brațul să-i cârlesc una. N-a clintit. Am lăsat mâna jos. Nu-l lovisem niciodată pe Sânge. Nu voiam să încep acum.

— Iartă-mă, a spus el încet.

— Nu-i nimic.

Nu ne priveam însă în ochi.

— Vic, omule, ai niște responsabilități față de mine, ai uitat?

— Nu trebuie să-mi aduci aminte.

— Eu știu... Poate că trebuie. Poate că trebuie să-ți amintesc niște chestii. Ai uitat când urlătorul-din-crater a ieșit pe stradă și te-a înhățat?

M-am cutremurat. Blestematul fusese verde. Verde ca smaraldul și strălucind ca mușchii. Îmi venea să borăsc numai când îmi aduceam aminte.

— Iar eu am sărit pe el, este?

Am încuviințat. Așa este, muti, așa este.

— Aș fi putut să mă ard nasol și să mor, iar cu asta totul ar fi luat sfârșit pentru mine. Bine sau rău, așa-i?

Am încuviințat din nou. Mă sictirea. Nu-mi place să fiu făcut să mă simt vinovat. Eu și cu Sânge eram juma-juma. Știa asta.

— Dar am sărit pe el. Da?

Mi-am amintit cum urlase creatura aia verde. Cristoase, era numai zeamă și sprâncene.

— Bine. Bine. Nu mă mai bătea la cap...

— *Bate, nu bătea.*

— Indiferent, fir-ar al dracu'! Am urlat. Termină cu asta sau lăsăm baltă toată înțelegerea!

Atunci a izbucnit și Sânge:

— Păi, poate c-ar trebui, „putz” tâmpit ce ești!

— Ce-i aia „putz”, jigodie? ... E ceva nasol... da, trebuie să fie... Vezi cum vorbești, 'tu-ți maica ta, că-ți dau un șut

în cur! ...

Am rămas amândoi în tăcere, vreme ce cincisprezece minute. Nici unul nu știam încotro să apucăm.

În cele din urmă, eu am dat puțin înapoi. Am vorbit încet și calm. Eram sătul de el până-n gât, însă i-am zis că aveam să am grijă de el, ca întotdeauna, iar el m-a amenințat, spunând c-ar fi bine s-o fac, deoarece existau doi solo foarte hip în oraș, care aveau să fie încântați să aibă un nas atât de fin ca al lui. I-am răspuns că nu-mi place să fiu amenințat și să aibă grijă să nu-i rup vreun picior. S-a înfuriat și s-a îndepărtat. I-am zis 'te-n mă-ta și m-am întors la boiler să mă descarc iarăși pe Quilla June.

Însă când am strecurat capul în boiler, ea mă aștepta cu pistolul unuia din golani morți. M-a pocnit puternic și la fix, deasupra ochiului drept și m-am prăbușit înainte, prin chepeng, pierzându-mi cunoștința.

VI

— Ți-am zis că nu-i bună de nimic.

Mă privea pe când mi-am dezinfectat tăietura cu alcool din trusă și am tamponat-o cu iod. A pufnit când m-am strâmbat.

Am lăsat trusa și am scotocit prin boiler, adunând toată muniția pe care o puteam căra asupra mea, abandonând Browning-ul în favoarea lui 0,30-06, care era mai puternic. Apoi am găsit ceva care îi căzuse, pesemne, din haină.

Era o plăcuță metalică, cu latura de vreo opt centimetri și groasă de trei centimetri. Purta pe ea un șir întreg de cifre și era perforată cu găuri dispuse aleator.

— Ce-i asta? l-am întrebat pe Sânge.

A privit-o și a pufnit.

— Pesemne un fel de carte de identitate. Poate cu asta iese și intră în josub.

Atunci m-am hotărât.

Am băgat-o într-un buzunar și am ieșit. Am pornit spre puțul de acces.

— Ce dracu' faci? urlă Sânge după mine. Întoarce-te, te vor uide acolo! Mi-e foame, lua-te-ar dracu'! Sunt rănit! Albert, idiotule! Întoarce-te!

Am continuat să merg mai departe. Voiam s-o găesc pe târfa aia și să-i fac felul. Chiar dacă trebuia să cobor în josub ca s-o găesc.

Mi-a trebuit o oră ca să ajung la puțul de acces care cobora în Topeka. Mi s-a părut că-l zăresc pe Sânge urmărindu-mă, însă undeva departe. Puțin îmi păsa de el. Eram furios.

A apărut deodată. O coloană înaltă, dreaptă, netedă, din metal negru, strălucitor. Avea un diametru de vreo șapte metri, cu vârful drept, și dispărea în pământ. Era un capăt, atâta tot. M-am îndreptat spre el, căutându-mi în buzunar plăcuța metalică. Apoi, ceva mă trase de cracul drept al pantalonului.

— Ascultă, tâmpitule, nu poți coborâ acolo!

I-am dat un șut, însă a revenit.

— *Ascultă-mă!*

M-am întors și l-am privit.

Sânge s-a așezat; în jurul lui s-a lăsat praful.

— Albert...

— Mă cheamă Vic, potaie.

— Bun, bun, gata cu prostiile. Vic... Tonul i se înmuiase: Vic. Haide, omule.

Încerca să mă înduplece. Fierbeam de mânie, dar el încerca să-mi spună ceva. Am înălțat din umeri și m-am ghemuit lângă el.

— Ascultă, omule, a repetat Sânge, gagica aia te-a zăpăcit. *Știi* doar că nu poți coborî acolo. Totul e aranjat și tras la linie; ei se cunosc între ei și-i urăsc pe solo. Destule vagăști au dat iama în josub, le-au violat femeile și le-au furat mâncarea, ca să-și pregătească apărări. Te vor *ucide*, Vic!

— Și ce-ți pasă ție? Întotdeauna ai spus că abia aștepti să scapi de mine.

Sânge s-a pleoștit.

— Vic, suntem împreună de aproape trei ani. La bine și la rău. Acum, însă, poate fi cel mai rău. Mi-e frică, omule. Mi-e teamă că n-o să te mai întorci. Mi-e foame și o să trebuiască să caut un tembel care să mă ia... și știi că cei mai mulți solo sunt acum în găști, o să fiu un muti de rând. Nu mai sunt atât de tânăr. Și sunt rănit destul de nasol.

Înțelegeam. Avea dreptate. Dar nu mă puteam gândi decât cum mă pocnise curva aia, Quilla June. Apoi, îmi aminteam țâțele ei moi și sunetele acelea scâncite pe care le scotea când eram în ea; am scuturat din cap și am știut că trebuia să rezolv lucrurile.

— Trebuie s-o fac, Sânge. *Trebuie*.

A răsuflat adânc și s-a gârbovit. Știa că era zadarnic.

— Nici măcar nu-ți dai seama ce ți-a făcut, Vic. Plăcuța aia... e trasă de păr, parcă ar vrea s-o urmezi...

M-am ridicat.

— O să încerc să mă întorc repede. Mă aștepti...?

A rămas tăcut și eu nici n-am clintit. În cele din urmă a spus:

— Un timp. Poate că voi fi aici... poate că nu.

Am înțeles. M-am întors și am început să ocolesc cilindrul de metal negru. După un timp, am găsit o fantă și am băgat acolo plăcuta metalică. S-a auzit un zumzet ușor, apoi o secțiune a cilindrului s-a dilatat. Nici măcar nu sesizasem liniile secțiunii. S-a deschis o gaură circulară și am pus piciorul înăuntru. M-am întors și l-am văzut pe Sânge privindu-mă. Ne-am uitat unul la celălalt, pe când cilindrul zumzăia.

— Pe curând, Vic.

— Ai grijă de tine, Sânge.

— Să te întorci repede.

— O să fac tot ce pot.

— Da. Bine.

După aceea m-am întors și am intrat înăuntru. Ușa de acces s-a contractat înapoia mea, închizându-se.

VII

Ar fi trebuit să-mi dau seama. Ar fi trebuit să bănuiesc. Sigur că da, din când în când o gagică urca să vadă cum arăta suprafața și ce se întâmplase cu orașele, sigur că da, se mai întâmpla. Normal, o crezusem când îmi spusese, cuibărită lângă mine în boilerul ăla încins, că voise să vadă cum era când o fată o făcea cu un tip, că toate flicurile pe care le văzuse în Topeka erau dulcele, placide și plictisitoare, iar fetele din școală vorbeau despre flicuri piele și una din ele avea o cărticică de opt pagini pe care o citise cu gura căscată... sigur că da, o crezusem. Era logic. Ar fi trebuit să bănuiesc ceva când lăsase plăcuța aia metalică de identificare. Era prea simplu. Sânge încercase să-mi spună. Tâmpit? Da!

În clipa în care irisul de acces a spiralat închizându-se înapoia mea, zumzetul a sporit și în pereți a apărut o lumină rece. În *perete*. Era un compartiment circular. Peretele pulsa lumină și zumzetul se întetea, iar placa pe care stăteam eu s-a dilatat, la fel cum făcuse și prima intrare. Eu, însă, rămăsesem pe loc, ca un șoricel într-un desen animat și atâta vreme cât nu priveam în jos eram calm: n-aveam să cad.

Apoi am început. Am căzut prin podea și irisul s-a închis deasupra capului meu; cădeam în josul cilindrului, iar viteza îmi creștea, dar nu cu mult, ci constant. Acum știam ce era un puț.

Am coborât într-una și din când în când vedeam ceva cum ar fi: NIV 10 sau ANTIPOLE 55 sau CON REACTOR sau POMPA SEG pe perete, uneori distingeam secțiunea unui iris... Însă nu mai mă opream din coborâre.

În cele din urmă am ajuns la fund și acolo scria pe perete: TOPEKA CITY; POP: 22.860; am aterizat fără nici un fel de șoc, îndoiesem genunchii ca să amortizez, dar nu era nevoie.

Am folosit iarăși plăcuța metalică și irisul – de data aceasta unul mult mai mare – s-a dilatat și am văzut pentru prima dată un josub.

Se întindea înaintea mea, treizeci de kilometri până la orizontul strălucind estompat al conservei metalice, acolo unde peretele dinapoia mea se curba, se curba și se curba, până făcea un tur complet și perfect, revenind acolo unde mă aflam eu, zgâindu-mă la el. Mă găseam pe fundul unui cilindru uriaș din metal, ce se înălța până la plafonul aflat la două sute de metri deasupra, și cu un diametru de treizeci de kilometri. Iar la fundul cutiei aceleia de conserve, cineva construise un oraș care arăta ca o fotografie din cărțile putrezite ale bibliotecii de la suprafață. Văzusem un asemenea oraș în cărți. Exact la fel. Căsuțe îngrijite și străduțe șerpuite, peluze tunse, un cartier comercial și tot ce i-ar fi trebuit unei Topeka.

Cu excepția unui soare, cu excepția păsărilor, a norilor, a ploii, a zăpezii, a gerului, a vântului, a furnicilor, a noroiului, munților, a oceanelor, a lanurilor, a stelelor, a lunii, a pădurilor, a animalelor sălbatice, a...

Cu excepția libertății.

Erau închiși acolo ca niște pești morți într-o cutie de conserve. Într-o cutie de conserve.

Am simțit un nod în gât. Voiam să ies de acolo. Să ies! Am început să tremur, mâinile îmi erau reci și fruntea asudată. Coborâtul aici fusese o prostie. Trebuia să ies afară. *Afară!*

M-am răsucit spre puț și atunci m-a înhățat.

Târfa aia de Quilla June! Trebuia să fi bănuț!

* * *

Chestia era scundă, verde, de forma unei cutii, iar în loc de brațe avea cabluri cu clești la capete; se deplasa pe șenile și m-a înhățat.

M-a ridicat pe capacul ei pătrat și plat, ținându-mă cu cleștii cablurilor și n-am putut să fac nici o mișcare, decât să încerc să lovesc ochiul cel mare din sticlă, aflat în față, dar degeaba. Nu s-a spart. Chestia n-avea nici un metru jumătate înălțime și scarpeții mei aproape că atingeau

pământul, și a început să se miște către Topeka, purtându-mă și pe mine.

Oamenii erau peste tot. În balansoare pe verande, tunzând peluzele, așteptând la stația de benzină, băgând fise în flippere, trăgând o bandă albă pe mijlocul drumului, vânzând ziare la un colț, ascultând o formație umpah într-un chioșc din parc, jucând hopscotch și pisica-în-colț, lustruind o mașină de pompieri, stând pe bănci, aranjând gardurile vii, ridicând pălăriile înaintea doamnelor, purtând sticle de lapte în suportți din sârmă, purtând scânduri, țesălând cai, aruncând câinilor bețe ca să le aducă înapoi, plonjând în piscina comunală, trecând prețurile legumelor pe tablă, plimbându-se mână în mână cu o fată, toți privindu-mă cum treceam pe bestia aia din metal.

Îl puteam auzi pe Sânge, spunând așa cum făcuse înainte ca eu să intru în puț: „Totul e aranjat și tras la linie; ei se cunosc între ei și-i urăsc pe solo. Destule vagăști au dat iama în josub, le-au violat femeile și le-au furat mâncarea ca să-și pregătească apărări. Te vor ucide, omule!”.

Mulțumesc, muti. Adio.

VIII

Cutia cea verde a străbătut cartierul de afaceri și s-a oprit înaintea unei clădiri, cu cuvintele BIROUL AFACERI BUNE pe vitrină. A intrat pe ușa deschisă, iar înăuntru erau vreo șase bărbați, bătrâni și foarte bătrâni, care așteptau. Plus două femei. Cutia verde s-a oprit.

Unul dintre ei s-a apropiat și mi-a luat plăcuța metalică din mână. A privit-o, apoi s-a întors și a înmănat-o celui mai bătrân dintre bătrâni, un broscoi stafidit cu pantaloni largi, apărătoare verde pentru ochi și elastice care-i țineau mânecile cămășii în dungi.

— Quilla June, Lew, i-a spus tipul celui bătrân.

Lew a luat plăcuța și a pus-o în sertarul din stânga sus al

unui birouaș.

— I-ai armele, Aaron, a zis moșul.

Tipul care-mi luase plăcuța m-a curățat și de arme.

— Dă-i drumul, Aaron, a adăugat Lew.

Aaron a venit înapoia cutiei verzi, ceva a clicăit și cablurile-clești s-au tras în cutie, iar eu am coborât. Brațele îmi amortiseră acolo unde mă ținuse cutia. Mi le-am frecat pe rând și i-am privit.

— Uite, băiete... începu Lew.

— Hai sictir, găoază bătrână!

Femeile au albit. Bărbații și-au înăsprit chipurile.

— Ți-am zis eu că n-o să meargă, s-a adresat un alt moș către Lew.

— Nu-i prea grozav, făcu unul dintre tineri.

Lew s-a aplecat înainte din scaunul său cu spătar drept și a ațintit un deget veștejit spre mine.

— Băiete, ar fi mai bine să fii politicos.

— Lovi-i-ar strechea pe toți labagiii ăia de copii ai tăi!

— Nu merge, Lew! interveni alt bărbat.

— Ultima lepădătură! croncăni o muiere.

Lew mă privi. Gura lui era o linie mică, neagră și rea. Eram sigur că blestematul n-avea în căpățâna lui de mort nici măcar un dinte care să nu fie putred și rău mirositor. Se uita la mine cu ochi mici și afurisiți. Doamne, era atât de urât... ca un broscoi gata să înhațe cu limba o muscă de pe zid. Se pregătea să spună ceva care n-avea să-mi fie pe plac.

— Aaron, poate că ar fi mai bine să-i pui iarăși gardianul.

Aaron se îndreptă către cutia verde.

— Bine, stai așa, am rostit ridicând un braț.

Aaron s-a oprit și l-a privit pe Lew, care a încuviințat. Apoi, moșul s-a aplecat și mai mult, îndreptându-și gheara spre mine.

— Ești gata să te comporti frumos, fiule?

— Mda, cred că da.

— E bine să fii al dracu' de sigur.

— Bine. Sunt al *dracu'* de sigur. P'aia a mă-sii de sigur!

— Și ai grijă cum vorbești!

N-am răspuns nimic. Papagal bătrân...

— Pentru noi, ești un fel de experiment, băiete. Am încercat și prin alte căi să aducem unul dintre voi aici, jos. Am trimis sus niște oameni de treabă ca să captureze un derbedeu dintre voi, dar n-au mai revenit niciodată. Ne-am gândit atunci că ar fi mai bine să vă ademenim pe voi aici.

Am pufnit. Quilla June aia... Aveam eu să am grijă de ea!

Una dintre muieri, ceva mai tânără decât coroiata cealaltă, s-a apropiat și m-a privit atentă.

— Lew, pe acesta n-o să-l îmblânzești niciodată. Este o lepădătură mică de ucigaș. Uită-te la ochii lui.

— Cum ți-ar plăcea, ștoalfo, să-ți bag în cur o țeavă de pușcă?

A sărit îndărăt. Lew era iarăși furios.

— Scuze, am continuat imediat. Nu-mi place să mi se zică în fel și chip. „Macho”, știi?

S-a lăsat pe spate și s-a răstit la femeie:

— Mez, lasă-l în pace! Încerc să explic rațional. Tu strici și mai mult lucrurile.

Mez s-a înapoiat lângă ceilalți. Ce să-ți zic: Marele Birou al Afacerilor Bune!

— Cum spuneam, băiete: pentru noi ești un experiment. Suntem aici, în Topeka, de aproape treizeci de ani. E bine aici. Oameni drăguți, liniștiți, disciplinați, respectându-se între ei, fără crime, stimându-i pe cei bătrâni și, una peste alta, un loc bun de trai. Creștem și prosperăm.

Așteptam.

— Dar, asta e, am descoperit că unii dintre noi nu mai pot face copii, iar femeile care mai nasc au în majoritate fete. Avem nevoie de niște bărbați. De un anumit tip de bărbați.

Am început să râd. Era prea frumos ca să fie adevărat. Aveau nevoie de mine ca taur comunal. Nu mă puteam opri din râs.

— Oribil! se strâmbă una dintre femei.

— Băiete, este destul de neplăcut pentru noi, nu

în răutăți și mai mult lucrurile. Lew era stânjenit.

Auzi! Deasupra irosisem cea mai mare parte a timpului meu și al lui Sânge vânând coarde, iar aici, jos, mă doreau să le călăresc pe doamnele locale. M-am așezat pe podea și am răs până mi-au dat lacrimile.

În cele din urmă, m-am ridicat și am spus:

— Bun! S-a făcut! Dar, ca s-o fac, doresc și *eu* ceva.

Lew m-a privit atent.

— În primul rând, o vreau pe Quilla June aia. O să i-o trag până îi vor sări capacele, apoi vreau să-i dau una în cap așa cum mi-a făcut și ea mie!

S-au strâns laolaltă să discute, după care Lew a vorbit:

— Aici, jos, nu putem tolera nici un fel de violență, dar altfel, Quilla June este un început la fel de bun ca oricare alta. Este dispusă, nu-i așa, Ira?

Un bărbat slăbănog, cu pielea galbenă, încuviință. Nu părea câtuși de puțin fericit. Puneam prinsoare că era bătrânul lui Quilla June.

— Bun, să-i dăm drumul, am spus. Aliniați-le.

Am început să deschid fermoarul jeanșilor.

Femeile au țipat, iar bărbați m-au înhățat și m-au dus la o pensiune, unde mi-au dat o cameră și au spus că trebuie să cunosc puțin Topeka înainte de a mă apuca de treabă, pentru că era, ăăă, îîî, mda, jenant, și trebuia să-i facă pe cei din oraș să accepte ceea ce trebuia făcut... presupunând, bănuiesc eu, că dacă mă descurcam bine, aveau să mai importe câțiva tăurași de la suprafață și să ne lase de capul nostru.

Așa încât am petrecut un timp în Topeka, învățându-mă cu tipii, urmărind ceea ce făceau, cum trăiau.

Era drăguț, foarte drăguț...

Se balansau în balansoare pe verande, își tundeau peluzele, așteptau la stația de benzină, băgau fise în flippere, trăgeau benzi albe pe mijlocul drumului, vindeau ziare la colțuri, ascultau formații umpah în chioșcul din parc, jucau hopscotch și pisica-în-colț, lustruiau mașini de pompieri, stăteau pe bănci citind, spălau geamurile și

aranjau gardurile vii, ridicau pălăriile înaintea doamnelor, purtau sticle de lapte în suporti de sârmă, țesălau cai și aruncau câinilor bețe ca să le aducă înapoi, plonjau în piscina comunală, treceau prețurile legumelor pe tablă, se plimbau mână în mână cu unele din cele mai nasoale gagici pe care le-am văzut vreodată *și mă plictiseau îngrozitor.*

După o săptămână, îmi venea să urlu.

Simțeam cum se închidea în jurul meu conserva aia.

Simțeam apăsându-mă greutatea pământului.

Mâncau rahat artificial; mazăre artificială și simulacru de carne, copie de găină, grâu ersatz și pâine mincinoasă, iar toate aveau pentru mine gust de cretă și praf.

Politețe? Cristoase, îți venea să borăști de rahatul ăla mincinos și ipocrit căruia îi spuneau curtoazie. Bună ziua, domnul Cutare și Bună ziua, Doamna Cutare. Ce mai faceți? Ce mai face micuța Janie? Cum merg treburile? Veniți la întrunirea de joi? Mă apucau pandaliile în camera mea.

Traiul lor curat, drăguț, ordonat și dulceag putea înnebuni un tip. Nu-i de mirare că bărbaților nu li se mai scula să facă copii cu oușoare, nu cu păsărici.

În primele zile, toți mă priveau de parcă urma să explodez și să le acopăr cu rahat gărdulețele lor albe. După o vreme, s-au obișnuit însă cu mine. Lew m-a dus la Neguțător și mi-a făcut rost de o salopetă și o cămașă pe care orice solo le-ar fi mirosit de la un kilometru. Mez, cățeaua aia fleșcăită care mă făcuse ucigaș, a început să-mi dea târcoale și-n cele din urmă a zis că vrea să mă tundă, să arăt civilizat. Eu eram însă hip, și ea era cons. N-avea nimic matern în ea.

— Ce vrei, fă? am repezit-o. Bărbat-tu nu te mai regulează?

A încercat să-și ducă pumnul la gură. Iar eu am râs ca un apucat.

— Du-te și stoarce-i ouțele, păpușă. Eu nu mă tund.

A luat-o la fugă. Alerga de parcă avea un diesel în dos.

O vreme cam așa au mers lucrurile. Eu mă plimbam, iar ei veneau, îmi dădeau să mănânc și le fereau pe puștoaice de mine. Până obțineau acordul orașului.

Închisă în felul ăsta, mintea mea a luat-o razna la început. Am devenit claustrofob, închis în mine. Mă ascundeam sub verandă și stăteam pe întuneric. Apoi mi-a trecut și am devenit irascibil, mă răsteam la ei. După aceea morocănos, apoi tăcut, în cele din urmă, pur și simplu, nesimțit. Tăcut.

Am început să văd care erau posibilitățile de-a o șterge de acolo. Mi-am amintit de pudelul pe care i-l dădusem lui Sânge. Venise dintr-un josub. Și nu cred că putuse ieși printr-un puț de acces. Asta însemna că existau și alte căi.

Mă lăsaseră să bat tot orașul, atâta timp cât mă comportam „civilizat”. Cutia aia verde de pază era întotdeauna undeva prin preajmă.

Așa încât, am găsit ieșirea. Nimic spectaculos; trebuia să fie acolo, și am găsit-o.

După aceea am aflat unde îmi țineau armele, și eram gata. Aproape.

IX

Exact după o săptămână, Aaron, Lew și Ira au venit să mă ia. Eram deja cam soni. Stăteam pe veranda din spate a pensiunii, fumând o pipă cu mătase de porumb, cu cămașa scoasă, ca să mă bronzhez. Atâta doar că nu exista un soare. Soni.

Au ocolit casa.

— 'Neata, Vic, m-a salutat Lew.

Șchiopăta cu bastonul, bășinosul bătrân. Aaron mi-a zâmbit larg. Tipul pe care l-ai da unui taur mare și negru gata să-și bage socoteala într-o vacă de prăsilă. Ira avea o față de i-o puteai face bucățele și băga în sobă.

— Salut, Lew. 'Neața, Aaron, Ira.

Lew a părut de-a dreptul încântat.

Oh, blestemați nenorociți, las' că vedeți voi!

— Ești gata să mergi la întâlnirea cu prima ta doamnă?

— Gata, Lew, am încuviințat, ridicându-mă.

— Bun, tutunul, nu-i așa? a întrebat Aaron.

Am scos pipa din gură.

— Ex-cep-țio-nal!

Am zâmbit. Nici măcar nu aprinsesem porcăria aia.

M-au condus pe strada Marigold, iar când am ajuns lângă o căsuță cu obloane galbene și un garduleț alb, Lew a spus:

— Asta-i casa lui Ira. Quilla June este fiica lui.

— Ei, pe naiba, am căscat eu ochii.

Ira a strâns din maxilare.

Am intrat cu toți.

Quilla June stătea pe canapea cu maică-sa, o versiune mai veche a ei, slabă ca un mușchi atrofiat.

— Doamnă Holmes, am rostit eu și am făcut o reverență. Ea a zâmbit. Forțat, dar a zâmbit.

Quilla June stătea cu genunchii lipiți și mâinile adunate în poală. Purta o panglică în păr. Panglica era albastră.

Ca și ochii ei.

Ceva mi s-a rupt în piept.

— Quilla June, am urmat.

A înălțat ochii.

— 'Neața, Vic.

După aceea, toți au rămas locului, privind stânjeniți în jur, iar în cele din urmă, Ira a început să zbiere și să urle să ne ducem odată în dormitor și să facem odată porcăria aia anormală, ca să se poată duce la Biserică și să se roage ca Bunul Dumnezeu să Nu-i Trăznească Pe Toți cu un fulger în dos, sau alte chestii de felul ăsta.

Am întins mâna și Quilla June mi-a luat-o fără nici un cuvânt și am trecut într-un dormitor micuț, iar acolo ea a rămas cu capul plecat.

— Nu le-ai spus, nu-i așa? am întrebat-o.

A scuturat din cap.

Brusc, nu mi-a mai venit s-o omor. Doream s-o strâng în brațe. Cu toată puterea. Așa am și făcut. A început să-mi

plângă la piept și să mă lovească cu pumnișorii în spate, apoi m-a privit și a început să vorbească:

— Oh, Vic, iartă-mă, iartă-mă, îmi pare atât de rău, eu n-am vrut, a trebuit s-o fac, am fost trimisă, eram atât de speriată, și te iubesc, și acum te-am prins aici, și nu-i o porcărie, nu, nu-i așa cum zice tăticul meu, nu-i așa?

Am strâns-o, am sărutat-o și i-am zis că totul era minunat, după aceea am întrebat-o dacă voia să vină cu mine, iar ea a spus da, da, da, sigur că voia. I-am zis atunci că s-ar putea să-l rănesc pe tăticul ei ca să scăpăm, și am citit în ochii ei o privire pe care nu o cunoșteam prea bine.

Cu toată educația ei, Quilla June Holmes nu se omora după tăticul ei religios.

Am întrebat-o dacă n-avea un obiect mai greu, o aplică sau o rangă, și mi-a spus că nu. Am scotocit prin dormitor și într-un sertar al comodei am găsit o pereche de șosete ale tăticului ei. Am deșurubat măciuliile de bronz de la capul patului și le-am băgat într-o șosetă. Am ridicat-o. Asta era.

M-a privit cu ochi mari.

— Ce vrei să faci?

— Vrei să evadezi de-aici?

A încuviințat din cap.

— Atunci, ascunde-te după ușă. Ba nu, stai puțin, am o idee mai bună. Treci în pat.

S-a întins pe pat.

— Bun, am făcut eu, acum ridică-ți fusta, scoate chiloții și desfă picioarele. M-a privit îngrozită. Fă-o, i-am spus. Dacă vrei să ieși de aici.

M-a ascultat, iar eu am aranjat-o, astfel încât genunchii să-i fie îndoiți și picioarele desfăcute din șolduri, apoi m-am postat lângă ușă și i-am șoptit:

— Strigă-l pe taică-tu. Numai pe el.

A ezitat o clipă lungă, după aceea a strigat cu o voce care nu mai trebuia să se prefacă:

— Tăticule! Tăticule, vino, te rog! Apoi a închis ochii.

Ira Holmes a năvălit pe ușă, a privit comoara inimii lui și

a căscat gura. Am trântit ușa înapoia lui și l-am trosnit cât am putut de tare. S-a clătinat puțin și a stropit cearșaful, după aceea a căzut.

Ea a deschis ochii când a auzit bufnitura, iar când a stropit-o pe picioare, s-a aplecat și a vomitat pe dușumea. Știam că n-avea să-mi fie de mare ajutor ca să-i aduc și pe Aaron înăuntru; de aceea am deschis ușa, am scos capul privind tulburat și am rostit:

— Aaron, vrei să vii pentru un minut, te rog?

L-a privit pe Lew, care discuta cu doamna Holmes despre ce se petrecea în dormitor, iar când Lew a încuviințat, a intrat în cameră. S-a uitat la părul creț și dezvelit al Quillei June, la sângele de pe perete și de pe pat, la Ira întins pe podea și a deschis gura să strige exact când l-am pocnit. A trebuit să-l mai lovesc de două ori ca să-l dobor și să-i trag și un șut în piept ca să-l scot din circulație. Quilla June continua să vomite.

Am apucat-o de braț și am tras-o de pe pat. Cel puțin nu urla, dar, măi băiete, duhnea ca dracu'!

— Haide!

A încercat să se tragă îndărăt, dar am ținut-o și am deschis ușa dormitorului. Când am tras-o afară, Lew s-a ridicat, sprijinindu-se în baston, l-am dat un șut în cârjă și bășinosul bătrân a căzut grămadă. Doamna Holmes ne privea, întrebându-se unde îi era bărbățelul.

— E-n dormitor, am strigat, îndreptându-mă către ușa de afară. Bunul Dumnezeu l-a pocnit în căpățână.

Am ieșit pe stradă, cu Quilla June puțind înapoia mea, gâfâind, bolborosind și întrebându-se probabil ce se întâmplase cu chiloții ei.

Îmi păstrau armele încuiate într-un seif la Biroul Afacerilor Bune, dar am trecut întâi pe la pensiunea mea, de unde am luat ranga șutită de la stația de benzină și pitită sub veranda din spate. După aceea, am tăiat-o prin spate pe la Grange, în cartierul comercial și direct în BAB. Acolo, un funcționar a încercat să mă oprească și i-am spart țeasta cu ranga. Am forțat ușa seifului din biroul lui

Lew și am luat 0,30-06-ul și 0,45-ul, toată muniția, șişul, cuțitul și trusa. Quilla June începuse să coboare cu picioarele pe pământ.

— Unde plecăm, unde plecăm, oh, tăticule, tăticule, tăticule...!

— Hei, ascultă, Quilla June, nu-i nici un tătic pe aici. Ai zis că vrei să vii cu mine... ei bine, eu am plecat! Sus, fetiță, și dacă vrei să vii, țin-te aproape.

Era prea speriată ca să se mai opună.

Am pășit în fața vitrinei și acolo era cutia aia verde, năpustindu-se ca fulgerul. Își scosese cablurile și în locul cleștilor avea cârlige ascuțite.

M-am așezat într-un genunchi, am pus teaca 0,30-06-ului pe braț, am ochit și am tras direct în ochiul cel mare din față. Un foc, bang!

Am lovit ochiul care a explodat într-o jerbă de scânteii; cutia cea verde s-a clătinat și a trecut prin geamul din față al Prăvăliei Fundul Morii, scrâșnind, țiuiind și acoperind totul cu flăcări și scânteii. Drăguț!

M-am întors s-o iau pe Quilla June, dar dispăruse. Am privit în josul străzii și i-am văzut apărând pe gardienii voluntari, alături de care Lew ȝopăia cu cârja lui ca o lăcustă ciudată.

Atunci au început împușcăturile. Bubuituri babane de tot.

0,45-ul îl dădusem lui Quilla June. Am ridicat ochii și am văzut-o pe balconul de la etajul doi, cu automatul rezemat de balustradă, ca un profesionist, ȝintind în mulțime și trăgând ca Wild Bill Elliott într-un flic republican din '40.

Dar aiurea! Băiete, aiurea! Pierdea timpul, când noi trebuia s-o ștergem.

Am găsit scara exterioară și am urcat câte trei trepte o dată. Zâmbea și râdea, și de fiecare dată când ochea vreun boșorog din ăia scotea vârful limbii printr-un colț al gurii, ochii îi sclipeau și scânteiau, și bum! Boșorogul cădea jos.

Era pe treabă.

Când am ajuns la ea, tocmai o ȝintea pe scoaba de

mă-sa. Am pocnit-o peste ceafă și a greșit tinta, iar baba a țopăit puțin și a continuat să înainteze. Quilla June s-a întors spre mine cu ochi ucigași.

— M-ai făcut să ratez.

Glasul ei m-a înfiorat.

I-am luat 0,45-ul. Aiurea! Irosea muniția.

Târând-o după mine, am ocolit clădirea, am găsit un șopron în spate, am sărit pe el și i-am făcut sem să mă urmeze. S-a speriat la început, dar i-am spus:

— O gagicuță care poate trage cu atâta ușurință în mămica ei nu trebuie să-i fie frică de săritura asta.

S-a suit pe balustradă și s-a agățat cu mâinile de ea.

— Nu-ți fie frică, i-am zis, n-o să faci pipi în chilotei. Nu-i mai ai pe tine.

A chicotit, ca o pasăre, și și-a dat drumul. Am prins-o, ne-am dat drumul să lunecăm până la ușa șopronului și am aruncat o privire după urmăritori. Nu se zărea nici unul.

Am prins-o pe Quilla June de mână și am pornit către capătul sudic al Topekăi. Era ieșirea cea mai apropiată pe care o găsisem în hoinărelile mele și am ajuns acolo după cincisprezece minute, gâfâind și ruși de oboseală.

Acolo era.

O conductă mare de ventilație.

Am forțat capacul cu ranga și ne-am cățarat înăuntru. Prin conductă urca o scară. Trebuia să fie. Era normal. Reparații. Întreținere. Era normal. Am început să suim.

A durat mult, mult de tot.

De sub picioarele mele, Quilla June mă întreba mereu, atunci când era prea obosită:

— Vic, mă iubești?

Spuneam „da” într-una. Nu numai pentru că așa era. O ajuta să urce mai departe.

X

Am ieșit la doi kilometri de puțul de acces. Am spart filtrele și am forțat bolțurile capacului, apoi am ieșit afară.

Tipii de jos ar fi trebuit să știe treaba. Nu te-ncurci cu Jimmy Cagney.

Nici o clipă n-avuseseră vreo șansă.

Quilla June era moartă de oboseală. N-o învinuiam. Dar nu doream să petrecem noaptea acolo, în loc deschis: existau pe acolo chestii la care nici n-aveam chef să mă gândesc că le puteam întâlni, chiar și ziua. Se apropia amurgul.

Ne-am îndreptat către puțul de acces.

Sânge aștepta.

Arăta slăbit. Dar așteptase.

Am îngenuncheat și i-am ridicat capul. A deschis ochii și a șoptit:

— Hei!

I-am zâmbit. Isuse, ce bine-mi părea să-l văd.

— Ne-am întors, băiete.

A încercat să se ridice, dar n-a putut. Rănile îi arătau nasol.

— Ai mâncat? l-am întrebat.

— Nu. Am prins o șopârlă ieri... sau poate alaltăieri. Mi-este foame, Vic.

Quilla June s-a apropiat și Sânge a văzut-o. A închis ochii.

— Ar fi bine să ne grăbim, Vic, a rostit ea. Te rog. S-ar putea să vină prin puț.

Am încercat să-l ridic pe Sânge. Era inert.

— Fii atent, Sânge, o șterg în oraș să fac rost de ceva mâncare. Mă-ntorc repede. Așteaptă-mă aici.

— Nu merge acolo, Vic, făcu el. La o zi după ce ai coborât, m-am dus eu. Au descoperit că n-am ars în sala aia. Nu știu cum. Poate că mutii ne-au adulmecat urmele. Am stat de pază, dar n-au încercat să vină după noi. Nu-i condam. Nu știi cum este noaptea aici, omule... nu știi...

A început să tremure.

— Ușurel, Sânge.

— Ne-au marcat în oraș, Vic. Nu ne putem întoarce acolo. Trebuie să ne ducem în altă parte.

Asta schimba lucrurile. Nu ne puteam întoarce și, cu Sânge în halul în care se găsea, nu puteam merge înainte. Mai știam că, așa bun cum eram ca solo, n-aveam să rezist fără el. Iar în jur nu se găsea nimic de mâncare. Trebuia să se hrănească imediat și să-l doftoricesc. Trebuia să fac ceva. Ceva bun, și repede.

— Vic, glasul Quillei June era ascuțit și tremurător, *haide!* Lasă-l. O să-și revină. Trebuie să ne grăbim.

Am ridicat ochii spre ea. Soarele cobora. Sânge îmi tremura în brațe.

Ea și-a țuguia bezele.

— Haide, dacă mă iubești! Nu puteam rezista acolo singur, fără el. Știam asta. Dacă o iubeam... În boiler mă întrebasese: „Știi ce înseamnă iubirea?”.

* * *

Era un foc mititel, care să nu poată fi văzut de vreo vagașcă de la marginea orașului. Fără fum. După ce Sânge s-a săturat, l-am purtat până la conducta de ventilație și am petrecut

noaptea înăuntru, pe o platformă micuță. L-am ținut în brațe toată noaptea. A, dormit bine. Dimineața, l-am bandajat bine. Avea să se refacă; era puternic.

A mâncat din nou. Mai rămăsese destul din noaptea

trecută. Eu n-am mâncat. Nu mi-era foame.

În aceeași dimineață, am pornit să traversăm deșertul acela. Aveam să găsim alt oraș și să ne descurcăm.

Trebuia să mergem încet, deoarece Sânge mai șchiopăta încă. A durat mult timp până n-am mai auzit-o în minte. Întrebându-mă, întrebându-mă mereu: „Știi ce înseamnă iubirea?”.

Bineînțeles că știu. Un băiat își iubește câinele.

***Traducerea:
Mihai-Dan Pavelescu***